

Iubito

Grigore Vieru

Ceea ce, neauzit,
Din ramuri cade
Sunt frunzele noastre.
Dar mărul?
Mărul de aur?
Ceea ce, îndepărtat,
Sună în cântec
Sunt cuvintele noastre.
Dar cântecul?
Sărbătorile lui?
Ceea ce, clar,
Spre mare aleargă
Sunt izvoarele noastre.
Dar marea?
Întinsul ei liber?
Al cui e cerul,
Liniştea lui?
Când stelele care cad
Sunt stelele noastre,
De jale căzând.
Spartă zace oglinda
Zilelor în care
Uluit descopeream
Chipul tău fără seamăn,
Dragostea.
Sunt ochii mei şi-ai tăi,
Cei care trist acum
Spre tăcere se-nchid.
Tăcere
Căzând pe tăcere se-aude,
Iubito!